

Barcelona, 2 d'agost de 1929

La queixa de la Torratxa

ANY LIII - Núm. 2614 - 15 cts. - Atrassats 30

I encara hi ha qui es queixa de l'estiu

CICLES - MOTOS
ACCESSORIS
ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62 - BARCELONA - Telèfon 12303
CONSULTEU ABANS DE COMPRAR RES

Mai les càpsules peruvianes Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les BLE-
NORRAGIES (purgacions) GONORREES i tots els
altres FLUIXOS de les vies urinàries, per CRONIQÜES
que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: SEGALA, o a l'autor A. BORRELL
Comte de l'Asalto, 52, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

Els millors discos
són els de

La voz
de su amo

Companyia del Gramòfono
S. A. E.

"El qui té Blenorragia (purgacions) és perquè vol"

Quan esteu cansats de medicar-vos sense tro-
bar millora, o bé no assoliu un complet guariment
de vostra Blenorragia en qualsevol de les seves
manifestacions (uretritis, prostatitis, cistitis, artritis, gonocòc-
iques, gonorrea crònica, o «gota militar», etc., etc., de l'ho-
me, i (vaginitis, metritis, leucorrea, fluxos, etc., etc.), de la
dona; exigiu al vostre farmacèutic els acreditats

Cachets Neisserinos

i obtindreu un ràpid i perfecte guariment de la
vostra malaltia, discretament i sense molèsties.

De venda: Barcelona, SUAÑA, Escudillers, 8; BELTRÁN,
Junqueres, 11; Reus, SOLER, Llovera, 26
i Centres d'específics.

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: Blenorragia (purgacions),
amb totes les seves manifestacions, uretritis,
prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc.,
de l'home, i vulvitis, vaginitis, metritis, uretri-
tis, cistitis, anexitis, fluxos, etc.; de la dona,
per cròniques i rebels que siguin, es guareixen
aviat i radicalment amb els Cachets del Doctor
Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sen-
se injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes
ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-
sitin sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva

malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: Sífilis (avariosis), eczemes, herpes, úlceres vari-
coses (llagues de les cames), erupcions escrofuloses, eritemes, acné,
urticària, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions
de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radi-
calment amb les Píndoles depuratives del Dr. Soivre, que són la medi-
cació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regnerant la sang, la
renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut,
resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, su-
puració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc.,
restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a
l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: Impotència (manca de vigor sexual), polucions
nocturnes, espermatorrea (pèrdues seminals), cansament mental, pèrdua
de la memòria, mal de cap, debilitat muscular, fatiga corporal, tremo-
lors, palpitations, trastorns nerviosos de la dona i totes les manifesta-
cions de la Neurastènia o esgotament nerviós, per crònics i rebels que
siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Gragees potencials del
Dr. Soivre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell,
medal·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats,
a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar
íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa,
sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse-
tes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o de-
bilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al fran-
queix a Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544
S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desen-
rotllament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Trossos de conversa

Hm de passar l'estiu d'alguna manera. Ja en tenim, ja, de temes; però el fet és que la calor i altres elements no ens els deixen desenvolupar. Ja fa dues setmanes que no hi ha pas sistema humà de poder dir res. Ens ennuega la calor. Passem-lo, doncs, fent públic uns quants "buts" de diàlegs que hem sentit a dir.

* * *

—Què s'estima més, vostè, drama o comèdia?

—Veurà. Jo crec que al públic tant li fa una cosa com l'altra. El que cal és que li presentin i li interpretin bé. És cert, que és més fàcil escriure un drama que una comèdia, perquè sempre és més fàcil fer plorar que fer riure. Però, és que ací es confon el drama amb "La payesa del Montseny" i la comèdia amb la poca-solta descordada.

* * *

—Els crítics tenen la culpa de tot.

—Caram, què em diu? I el públic no, oi? Doncs, gràcies a la crítica, ja fa dues temporades que s'han desterrat dels escenaris les comèdies "terrabaixistes", de porró, espanyola i barretina. I gràcies al públic, que va votar el "Premi Mirador", se'l va endur "La florista de la Rambla", en lloc de "Les llàgrimes d'Angelina", "Els fills", "Qui no és amb mi...", etc. És a dir, que això dels crítics...

* * *

—Què és vostè, republicà moderat o republicà-socialista?

—Jo sempre he estat republicà. Ara, que hi ha moltes maneres d'ésser republicà. Se'n pot ésser com En Bofill i Mates i com En Rovira i Virgili; com En Companys i com En Nicolau d'Olwer.

—Bé, però vostè?

—Jo només sóc republicà, però dels bons.

* * *

—Què hi creu vostè en la crisi del llibre català?

—No, senyor. No hi crec. Principalment, perquè els llibreters catalans han realitzat una tasca benefactora en favor de la seva venda. Especialment els López (pare i fill) han portat als nassos de la gent el llibre.

—Així, vostè, no és partidari que es suprimeixin els llibreters?

—Home, jo encara sóc un home sensat. Ací, quan uns homes porten bé les coses, se'ls agafa rancúnia immediatament. Si els teatres guanyen diners, s'ha d'anar contra les empreses; si els llibreters venen cada dia més llibres, se'ls ha de combatre, perquè també guanyen diners; si els autors venen llibres, també se'ls ha de discutir. Això em recorda que, quan l'hora inicial del comunisme, En Puig i Cadafalch va haver d'afirmar, un dia, que, davant de la política dels comunistes: "tots pobres", ell, políticament, aixecava ací la política de "tots rics". Sembla que la gent s'estimi més la política de "tots pobres".

—I és una llàstima!

Francesc MADRID.

DEL SUICIDI D'UN FAMOS BANDOLER

A Buenos Aires s'ha suïcidat el Vivillo, que un temps fou famós bandoler. La nova no és fresca, però jo, al cap i a la fi, no tinc tampoc cap obligació de servir-vos noves fresques.

Amb motiu de la seva mort, la premsa ha publicat el retrat d'aquest home, que assolí una popularitat que no assoliran mai els savis o els artistes. En aquest retrat, el Vivillo apareix dret, estantolat en una cadira. És un home baix, gros, d'aspecte ordinari. Tipus de taverner de sainet d'Arniches. De la cadena del rellotge, molt gruixuda, penja una leontina. A la mà dreta, entre els dits abotifarrats, té un puro a mig fumar.

No pretenc, amb aquesta descripció, ofendre la memòria d'El Vivillo. Mai de la vida! Un bandoler pot ésser un home més bo i més simpàtic que molts dels que saludem al tramvia, al cafè i al teatre, i que passen per honorats sense ésser-ho.

A mi m'ha estranyat la mort del Vivillo. S'ha suïcidat perquè, en quedar vidu, no podia viure sense la seva esposa. Eh, què us en sembla? És una cosa magníficament pintoresca.

Jo, naturalment, no coneixia el Vivillo més que per fotografia. I en la fotografia, el Vivillo ja he dit que em semblava un taverner. Ara bé; els taverners, els de sainet i els autèntics, no són sentimentals. Dit sigui amb tot respecte i també sense ganes d'ofendre, perquè, d'altra banda, són una gent altament simpàtica. Jo no puc explicar-me un bandoler — i un bandoler gros i vermell com el Vivillo, amb aquell bigoti, aquell puro i aquella leontina — suïci-

dant-se per amor, com qualsevol poeta romàntic i mal alimentat dels que ja han passat a la història.

Al Vivillo se l'imaginava tothom vestit com un bandoler de crom, amb aquell barretet rodó i negre que semblava una gorra de cop de dol, amb aquella manta de colors llampanants i plena de borles i borletes, amb aquell trabuc i aquell cavall andalús de coll ample i remes fins. Al Vivillo tothom l'imaginava morint matant.

Suïcidant-se a Buenos Aires, que li consti, ha decebut molta gent. Ara vivia retirat, fet una persona honorable. Però això, el públic no li ho perdonava tampoc. Retirant-se a la bona vida, a la vida de tranquil·litat i bons aliments, a més a més que deixà la nació sense un dels seus elements més pintorescos, traïa el públic. Un bandoler no té dret a retirar-se. On aniríem a parar, si fins els bandolers tinguessin seny!

Jo, de totes maneres, sospito que el Vivillo era un bon home de sa casa, tranquil i reposat, amant de la família i de la tradició, etc., etc. Les aventures que hom li imputava les cometia un home que ell tenia llogat a tal fi, un home que cobrava setmanada — talment com un honrat paleta — per a fer de bandoler.

Crec una altra cosa, que si el Vivillo no hagués anat a viure a Buenos Aires, no s'hauria suïcidat. Ha estat la influència del medi, indubtablement: a Buenos Aires s'hi canten aquells tangos tan tristos, amb tants gemecs i tants lloros, que un acaba suïcidant-se, encara que no en tingui ganes.

VIRAI.

Enyorament

Lluny de tu, en la quietud de la muntanya,
no sé si és pena o goig lo que el cor sent;
el record de ta imatge, m'acompanya
sens allunyar-se mai del pensament.

En cantà el rossinyol dalt del brancatge,
que escolto embadalit, de bon matí,
sembla que em digui un amorós missatge
que tu li haguessis confiat per mi.

El sol radiant, en avançar el dia,
em fa vibrar intensament el cor
quan escampa la llum i l'alegria
igual que el teu esguard encisador.

Com enyoro l'encant de ta bellesa!...
La melangia el teu record reviu,
el sol ponent, va omplint-me de tristesa,
en l'hora misteriosa, res somriu...

Mes, alegre't, cor meu, que altra vegada
rebrotarà la flor de la il·lusió:
ben prompte tornaré, dona estimada,
a sentir-me, prop teu, ple d'emoció.

••• I entre els meus braços, somniadora i bella,
enlluernat per la flama de l'amor,
et diré, tremolós, a cau d'orella
lo que servo secret dintre del cor.

Amadeu DORIA.

AGREDOLÇOS

Les dues fites extremes de la vida — el naixement i la mort — són els moments que els homes envolten d'una màxima ostentació de cerimònies i prejudicis. En la història de la humanitat, la superstició va substituir l'estat de Natura, car a Rousseau. El predomini de la raó, ¿bandejarà algun dia, definitivament, les creences absurdes, el fanatisme, els actes tradicionalment rutinaris?

Cal confiar-hi. Som, avui, molt lluny encara d'assolir aquesta meta ideal. La interrogació davant el destí desconegut, aquest desig pregon, desesperat, de no voler negar-se en el no-res, aquesta prouja que el malaurat sent de demanar a un poder sobrenatural el guariment de les seves nafres, no menys que els interessos creats, fan que els homes segueixin fidels a certes habituds, a certes creences que, sense la força del costum, a la simple llum de la raó, trobaríem francament grotesques.

Però el cert és que en aquest aspecte de la vida — com en gairebé tots — es nota ja un progrés ben tangible. Ens suggereix aquestes reflexions un llibre admirable que acabem de llegir. Amb un realisme exemplar el seu autor ens mostra com morien els nostres avantpassats. I per les horripilants cerimònies que acompanyaven l'agonia dels grans personatges, podem col·legir també la de la gent més humil.

Curiosos en extrem són els detalls que explica sobre la de Lluís XV. Aquest rei estava, o semblava estar-ho, molt malalt. Allitat des de feia molts dies, exhalava una pestilència insuportable, i, això no obstant, la cambra era plena de cortesans i eclesiàstics, els quals, a l'espona del llit, amb la seva abnegació acostumada, es disputaven encara el favor reial.

El cos del rei estava agitat d'un tremolí d'espant. Indecís, ja completament destarotat, vacillava. Finalment, sota l'esgarrifança suprema de l'infern, va rebutjar el partit de Madame de Châteauroux, la seva favorita...

Aleshores, el confessor de Lluís XV, implacable, va exigir-li, amb l'amenaça de refusar-li els darrers sagraments, l'exili de la concubina i una confessió pública.

La temença de la mort i de les flames eternes van poder més, en l'ànim decaïgut del monarca, que la por al ridícul i que els divins encisos de la bella amant. I amb veu cavernosa i apagada, talment un fil d'aigua que s'estronca, declarà, davant la brillant i nombrosa concurrència, que es penedia sincerament de l'escàndol que havia donat al seu regne vivint en l'amorosa companyia de Madame de Châteauroux.

Després d'aquesta confessió pública i humiliant, el rei entrà a l'agonia. Els clergues, els prínceps i tots els nobles assistents començaren a salmodiar les oracions dels agonitzants. Totes les cerimònies pròpies del cas es realitzaren amb una pompa extraordinària.

Però el rei no moria, no feia més que tremolar... Abandonat per fi a les mans d'un curandero, aquest li va fer empassar-se un emètic formidable. L'emètic va fer el seu efecte, i el rei es va salvar...

Les flames eternes perderen en l'ànim del galant monarca el seu prestigi aclaparador i van deixar novament el lloc a les gràcies encisades de l'amor.

PEROT

AQUEST NUMERO HA ESTAT
REVISAT PER LA CENSURA

Amb tanta rítmica i plàstica,
més aviat que un "urbano",
a còpia de fer gimnàstica
podré semblar un "torero".

Discos

La Companyia del "Gramòfono" ha tingut un encert en publicar dos discos nous que fa temps la gent esperava.

Aquests discos són: *La Mare de Déu*, de A. Gual, i Nicolau, I i II part. *Les flors de Maig*, de J. A. Clavé, I i II part.

Aquests discos, per la qualitat de la lletra i la música, per la seva popularitat, es vendran com el pa, però més encara per la seva execució, molt ben ajustada de veus, sota la direcció del mestre Millet, per l'Orféo Català.

A la nostra terra, al que tingui un gramòfon, no poden mancar-li aquests dos discos.

Lletra, música i execució de casa nostra.

Podem estar satisfets.

El "barri xinès" que jo he vist

EL GAT, FONT DE RIQUESA

A vosaltres, ciutadans, als cultes i atrevidíssims escriptors que, esclavitzats per l'afany d'illustrar el públic, heu passat el terme de les fosques Drassanes convivint hores i fins dies sencers amb l'escòria social que el districte quint hostatja: a la "Societat Protectora dels Animals i les Plantes", mireu què n'he tret del famós "barri xinès".

A aquella gitana menuda, bruta i garrella, que en caminar balandreja, bòrnia, xata, que tots els dies sol passar carrer "Fernando" amunt vers la plaça de Sant Jaume, que porta les puntes del davantal fermades a la cintura, que el davantal li fa una bossa, i que dintre la bossa hi du un paquet... li diuen "La morruda".

Amics meus, amants dels felins, del tigre casolà que no fa altre mal ni té altra dèria que fer desaparèixer com per art d'encantament, unes costelletes crues, un tall de lluç, o a tot més allargar, un bocí de formatge..., però que a canvi de semblant subtileza us passa el llom per les cames, recull com un coixinet ambulat totes les puces de casa teva i us amenitza les nits més fredes de l'any amb aquells marramians de condol amorosos que són tan plens de saludables ensenyances... quan vegeu la gitana garrella, tremoleu!

Aquell paquet del davantal el pot formar, en jorn no llunyà, el cos malaurat del gatet de casa teva.

Són pells de gat, allò: *samarretes*, que, refinadament, criminalment, en diuen les gitanes perquè en treure'ls-la, fa l'efecte que els despullen de l'esmentada peça masculina...

La gitana, emparada en la foscor, vigila tots els vespres, a l'entorn d'un antic mercat de Barcelona; com més fosca la nit, millor; ella és negra, i negre damunt negre no es nota.

Embolcats en un paper, porta uns trossets de carn, peix, o d'altra vianda que servirà per atraure la víctima: els crida, els "mixets" van apropant-se perquè aquella donota feréstega té un convenciment de Landrú que meravella: "Mixets!, menuts!, teniu!, veniu, macos!..."

I a l'olor del menjar, com que la gana apreta, perquè les rates del mercat ja saben plantar-los cara, s'apropen al perill, llepant-se els bigotis, la cua dreta com un dit que signés al cel, d'on rebran el seu càstig, algun dia, les gitanes estranguladores...

Una mà al coll, ràpida, de seguida amb aquell peuàs de monstre, li trepitja la cua: una estirada seca, i zas!, una

espinada que peta, i un gat que passa al davantal de "la Morruda". I així, seguit fins a deu o dotze cada vespre. Els altres "mixets", inconscients, mengen, sense sospitar que aquell àpat és el darrer de la vida, sense arribar a comprendre per quina gatera misteriosa es fonen els companys de causa.

Ja en té prou, la gitana; tranquilament camina vers al carrer del Mig-dia; puja al pis, penja les "Maries" (1) d'uns claus que la paret aguanta, els treu la *samarreta* que solen portar apretadeta, posa la carn al *recer*, *amanida*, amb sal i vinagre; el cap el llença, perquè diuen que contagia la follia: si hi ha carn de sobres, algun fondista del barri escriu en els cristalls de la botiga, amb blanc d'Espanya, les següents paraules: "Plato del día: Conejo en salsa".

Les pells, hi ha un pellaire que les compra; és pels indrets de les "Basses de Sant Pere", en dona sis ralets de cada una, i si comptem el nombre de dones que practiquen tan honradíssima indústria, el nombre de "Maries" que caça cada una d'elles, tindrem demostrat (ves per on!) que el gat, sense ésser d'Angora, ni persa ni tan sols de la Vall d'Andorra, és una font de riquesa que passa per alt a la Hisenda, per als guardes del mercat, per la Societat Protectora, etc., etc., i per tot aquell que, com diu "Amichatis", desconegui els secrets i "els recones d'aquell barri on són tot recones".

No cal dir que el pellaire és qui més se n'aprofita.

A l'hivern, la venda és fàcil i productiva; i més d'una argentada *ardilla*, *marta*, *petit-gris*, i àdhuc reial *arminià* tenen per origen l'humil entresol d'una parada de gallina de la Boqueria.

Les d'un sol color són més ben pagades; les blanques i grisenques, molt més; a sis ralets paguen les altres, i si per un atzar en cau una d'angoresa, llavors sí que hi ha festa gran al barri: content el pellaire, contenta la venedora, i contents els clients de la fonda, quan veuen que l'amo ha escrit en els vidres: "Hoy, conejo especial de la casa".

Tremola, lector, abans de llençar un gat a la Boqueria; ja saps el fi que li espera, i tremola si algun dia et topes amb la gitana que en caminar balandreja.

FRANCESC OLIVA

(1) "Maries", gats. — "Caló" gitano català.

La nina danesa

Ha arribat a Montjuïc la senyoreta Mette, una nina com una noia de vint anys.

Ha vingut, sola, del seu país, Dinamarca; i ha vingut en tren, en un vagó de segona, entre mig de passatgers que, segons diuen, han tingut amb ella tota mena de consideracions i fins li han dedicat versos i pensaments en prosa.

La senyoreta Mette és bonica, delicada, fina; vestida amb senzilla elegància, i estem convençuts que tindrà no sols molts miradors, sinó molts admiradors; i potser algun festejador i tot.

Heine, el poeta de l'humor amarg, ben segur que l'hauria estimada; conseqüent amb la seva teoria sobre l'amor i les dones, ara hauria tingut ocasió d'escriure: "¿Què et fa a mi que tinguis el cor de drap i el cap ple de serradures, si ets bella, gentil i graciosa?... Jo estimo la teva formosor vingui d'on vingui i t'estimo, sobretot, perquè tu em demostres que no és tot podrit, a Dinamarca".

EL SOMNI D'UN DIA D'ESTIU

...i els enemics del somni.

Flors de mal gust

“Qui tira floretes, tira amoretes” diu un refrany català; i per floretes s’entenia abans les gràcies, els acudits enginyosos dirigits pel jovent a les noies.

Mes, tot arriba, al món, que es prostitueix; i els vells lascius, alguns dependents de “colmado” i, en general, el públic d’En Santpere, convertiren aquelles gràcies en “piropos” forasters, i avui aqueix vici lleig de tirar “requiebros” a les desconegudes que passen pel carrer, ha tingut també el seu llastimós ressò a casa nostra.

¿Qui no ha sentit alguna volta expansions populars d’aqueixa naturalesa?... Del catàleg interminable n’extraurem només que unes quantes mostres:

—Maliatsiga qui no t’estima!

—Ai, *nano* meu, si em volguessis per pare dels teus fills!

—Adéu, *balandre*!

—Pel pa, et voldria! (*A les criades que tornen del forn*).

—Quin edredón més castis!

—Xateta, vols un nas?

—Salau, quina xicota més baril!

—Això és canyella fina! (*Castellanisme pur*).

—Ansia, menuda, que els pots petits són per les grans metzines!

—Si et confessessis amb mi, no et queixaries de la penitència...

—Escolti, vol un gendre per la seva mare?

—Ai, quina rateta, per a un gat que tinc!

—Això és llum del dia, i el demés són ombres!

—Bon “navió” per a embarcar-s’hi!...

—M’agraden les rosses perquè semblen monedes de cinc duros!...

—Llàstima de petons que es perden!

—Ai, quin lligam que hi faria, a aquest pom de flors!

—Quin panet moreno per a un sandwich!

—Vol que les hi porti, maca, que veig que gairebé no les pot dur?

—Alci els ulls, “prenda”, que veurem el sol!

—Ai, quina perdiueta per a fer amb cols!

—No faci aquesta cara tan seriosa, que s’ennuolarà!

—Amb una reina així, deixaria d’èsser republicà!...

—Qui ho diu que no hi passa res de bo, per aquest carrer!

—Sap on casen per quinze dies?

—Somrigui, dona, que no en fan pagar res!

—Encara no l’han feta *Miss* d’enlloc?...

—Tot això és teu, pitera?

—L’enhorabona al seu *papa*, per haver sabut fer una cosa tan bonica!...

—Ai, lladre!... Què m’has dat?... Pa amb “mistos”?... (*D’aquesta flor d’escardot se n’ha fet un abús en els vodevils dolents*).

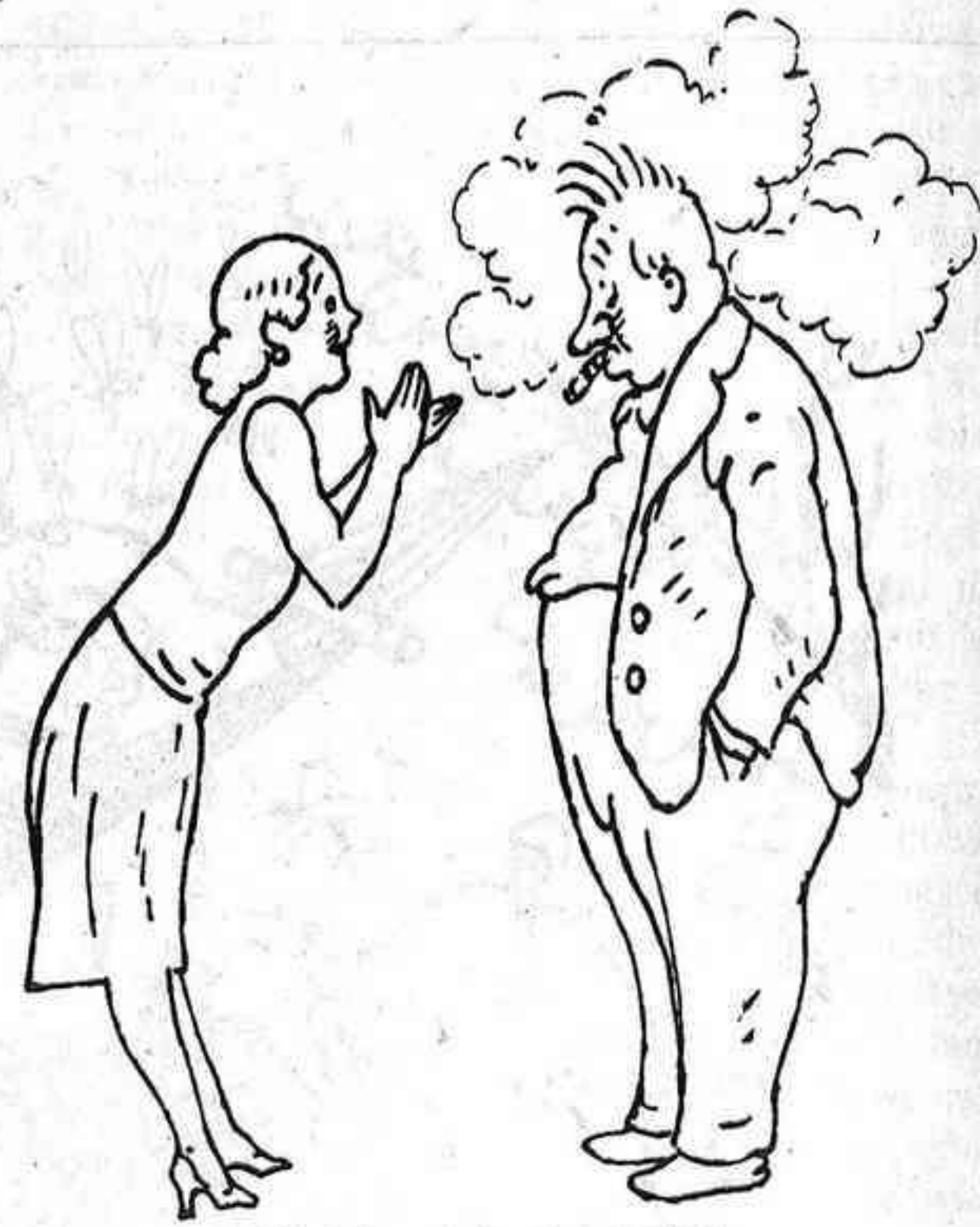
* * *

Es clar que entre aquestes i altres gràcies populars, algunes filles de la improvisació i ben enginyoses, s’hi pot trobar una flor escaient i de bon gust, però creiem que al carrer i, sobretot a les dones desconegudes, no deuen llançar-se mai.

De balcó a balcó, de terrat a terrat, estaran perfectament aqueixes gràcies, filles d’una exaltació amorosa, sempre que siguin decents i vinguin a to; a la via pública, no; cal desterrar-les per complet; no per res, sinó perquè no ens prenguin per altre.

Porta'm al teatre!

Porta'm al teatre, reiet!!

Fan el distret?

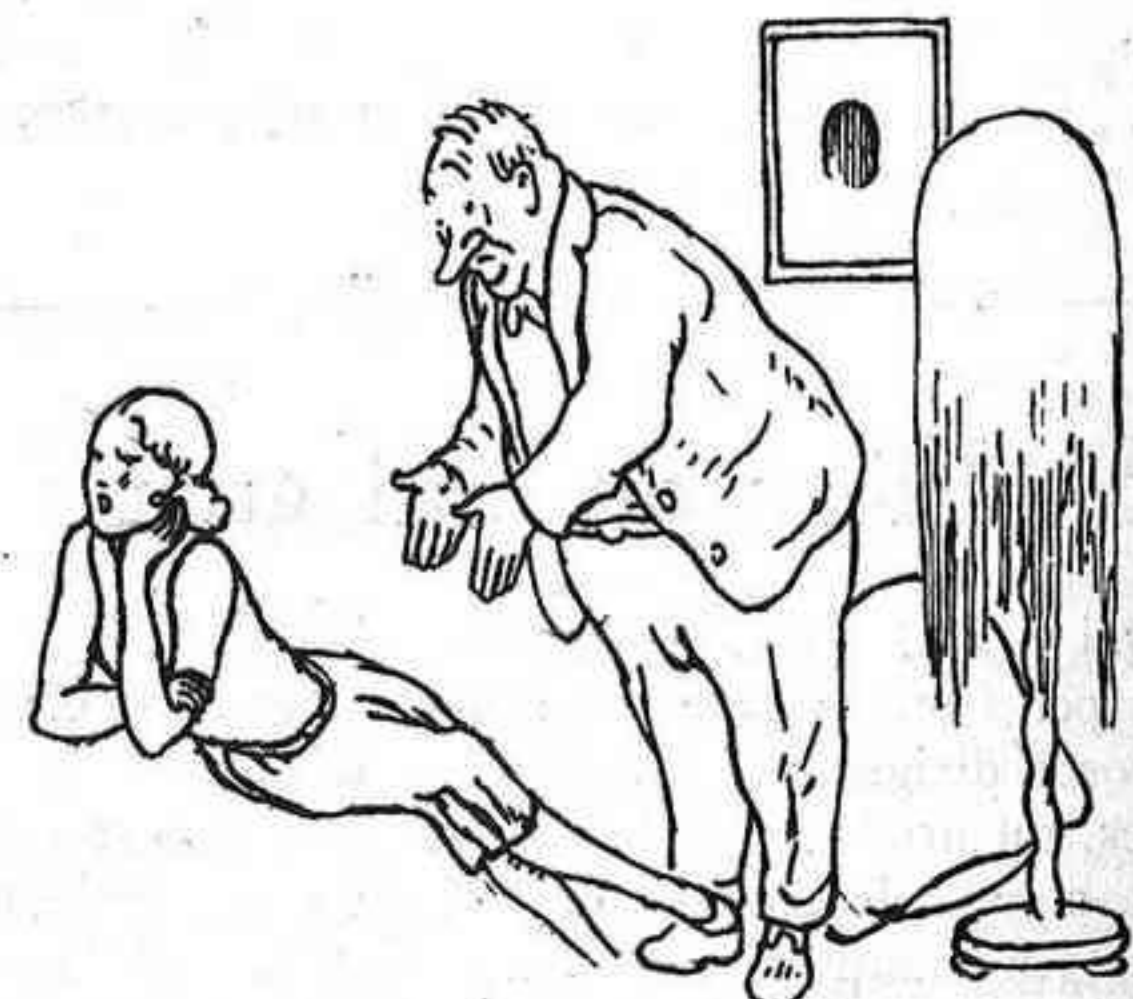
D'unes temporades ençà s'està sostenint una activa campanya periodística contra el teatre escrit de cara al públic per part d'alguns intel·lectuals que voldrien que la nostra escena evolucionés fins ésser formalment i essencial una cosa bon tros més digna i artística de lo que és en l'actualitat.

Bella tasca la empresa! Bella pel seu fi i embellida pels obstacles que la realitat va posant als conseqüents propagandistes del Teatre pur. Diré de passada que llevat de dos o tres intents pràctics tot just iniciats i mereixedors de tota la simpatia del públic català, aquesta campanya no dóna, i és difícil que arribi a donar, els resultats que hom podia esperar de l'entusiasme manifestat pels que la sostenen.

No és estrany: fins ara no s'ha fet més que publicar una sèrie d'articles i donar unes conferències que han estat llegits i oïdes per una minoria del públic català; la part més culta, és clar; la part que ha aprovat amb convicció tot lo que s'ha dit i escrit contra el teatre oportunista i poca-solta, perquè no era més que el que ja feia temps que pensava.

El públic que s'embadaleix davant les obres d'alguns autors que malgrat ésser actuals i acaparar els cartells dels nostres teatres, estan a un nivell inferior, no agafa el diari més que per a assabentar-se del darrer assassinat misteriós, de la catàstrofe tràgica i del "match" sensacional i quan s'assabenta de quelcom més, ho fa sense interès. Res aconseguireu dient-li que allò que va a veure és dolent si no li ho demostreu. No us escoltarà i potser obrarà amb certa lògica. Ell sap que allò que va a veure cada festa el distreu, l'ha distret sempre i espera que seguirà distraient-lo. Li parleva de coses millors?

—Bé, sí — us pot demanar —, on són aquestes coses millors?

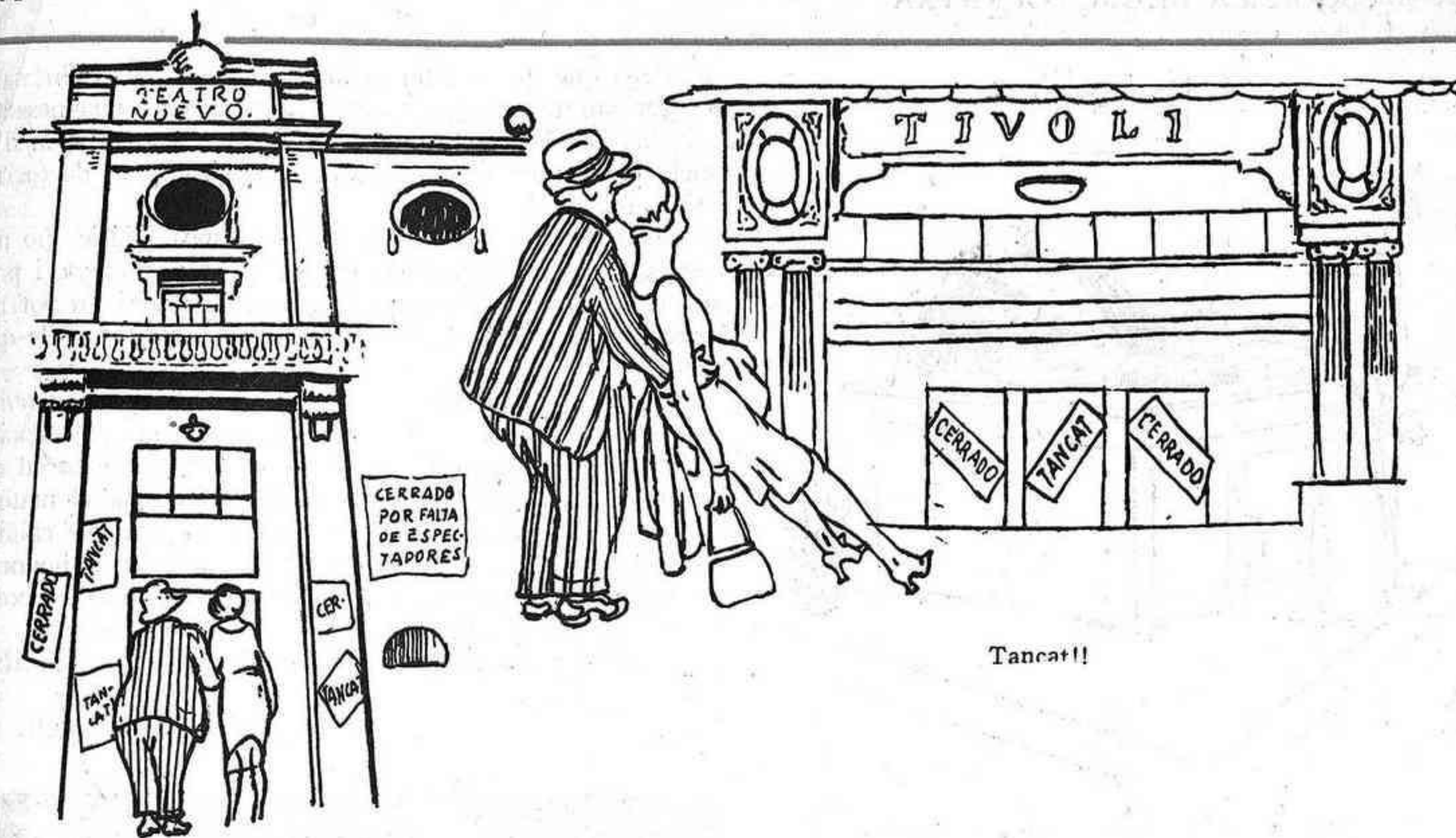

Si no em portes al teatre!!!

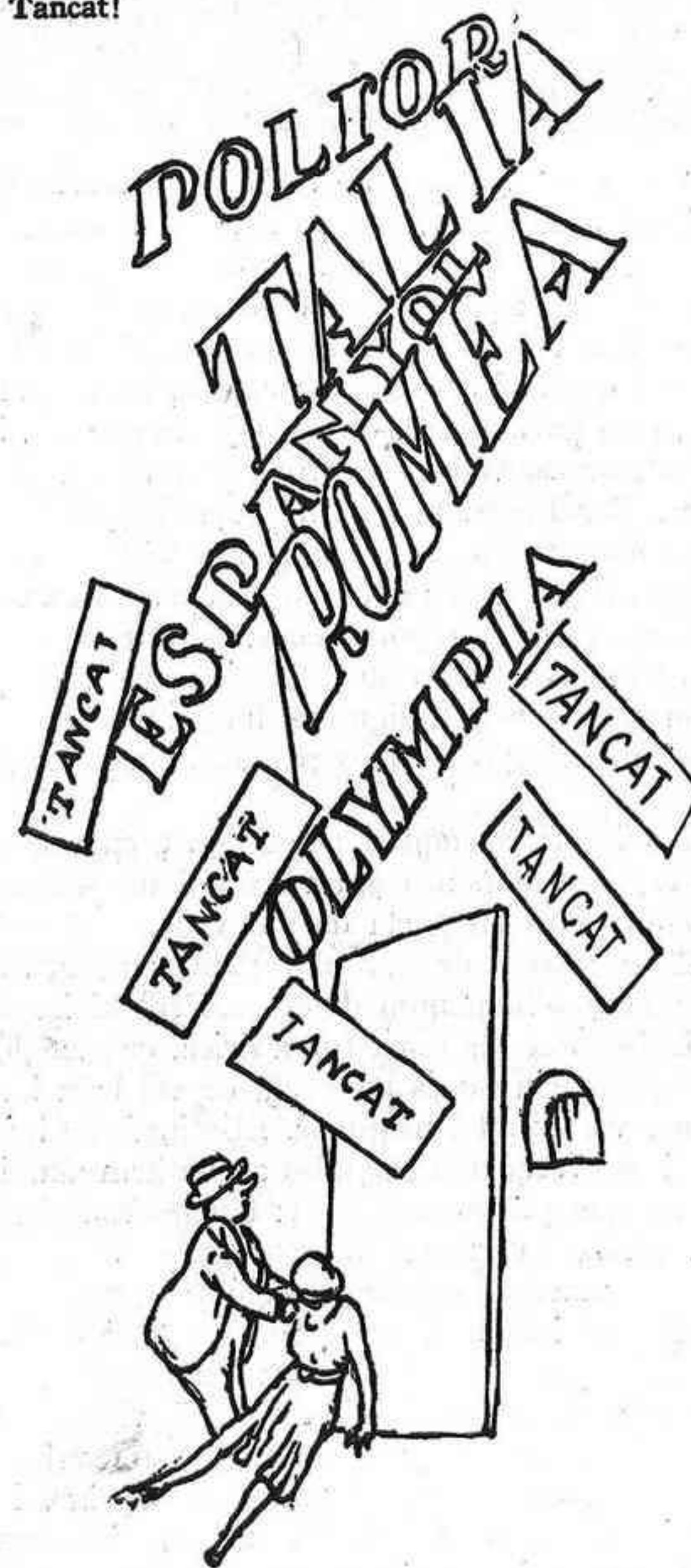
Anem al teatre; al fi has sortit amb la teva!

Esprici
quavui
pot
saber-se

Tancat!

Tancat!!

Tancats!!!

—Les farem... les faran... les empresaris quan vosaltres deixeu d'anar a veure les carrincloneries que ara us donen i demaneu que us donin obres selectes.

Fantasies! La gran massa del públic vol distreure's i no vol mal-de-caps. Si voleu fer-li admirar les fines comèdies i els profunds drames dels grans mestres, caldrà que els els poseu davant, amb la resignació que de bell antuvi no fareu més que avorrir-lo i sols amb constància i treballant sempre sobre el terreny de la pràctica aconseguireu fer-lo evolucionar... fins allà on sigui possible, perquè dubto que les mentalitats de cuinera i bacallaner, que malauradament són les que més abunden entre el nostre públic, arribin a capir gran cosa ni a sentir una íntima emoció davant una comèdia d'en Shaw o d'en Chiarelli o d'un drama d'en Puig i Ferrer o d'en Goldsworthy.

No obstant, quelcom podrà aconseguir-se i per poc que sigui no serà dit que s'hagi fet feina en va.

En aquesta feina a fer, crec que la premsa, més que servir de base, lo que té de fer és secundar la tasca que es faci des de l'escena i, d'una manera ben activa; així no puc estar-me de dir que la "Cresta d'Argent" d'en Tor i el "Teatre Selecte" d'en Lluelles són els millors intents fets darrerament per a la purificació del Teatre Català i que convindria que fossin ajudats en una forma un xic més activa de la en que ho vénen fent els periòdics, puix és evident que s'ha fet molt poca propaganda entorn d'aquestes dues obres i encara sembla que hagi estat feta per compromís.

Fóra llastimós que després de tant d'escriure, tirant uns per ací i altres per allà, arribada l'hora de fer-ho sobre uns punts concrets, els escriptors que s'han vingut ocupant d'aquest afer, seguisin fent-ho igual, sense esmentar gairebé una cosa que mereix l'esment.

—Vostè no es preocupi; encara que no el pagui, el sou corre.

—Si, però això no em convé, perquè si tant corre, em cansaré d'anar-li al darrera.

Una font, un poble i altres coses

A darreries de l'any passat, i referint-se a la subscripció popular pro-font Ignasi Iglésies, hom podia llegir en una Editorial de "La Nau": "L'èxit material de la subscripció està assegurat des d'ara. Les primeres llistes aporten ja sumes importants, que assegurin la realització del projecte. Però en casos d'aquests cal arribar, de més a més, al ple èxit espiritual, que és el que s'aconsegueix quan els dohants són, no ja uns quants centenars o uns quants milers de ciutadans, sinó tot un poble en el conjunt dels seus estaments, classes i tendències".

Doncs bé: no és cap secret que, materialment, la subscripció no ha reeixit ni de bon tros com molts es pensaven. I lògicament, havent-hi fracàs en aquest primer aspecte, aquell *ple èxit espiritual* a què feia referència el senyor Rovira i Virgili, no cal dir que ha brillat per la seva absència.

Es una veritat com un temple, que bé cal acceptar.

Però hi ha coses que fan molt dolor d'escriure. I donen ràbia. Perquè, a veure, cavallers: què s'és fet de tant de sentiment com hi hagué a la mort de l'illustre dramaturg? Tan aviat s'ha esvaït? On són aquells que posaven als núvols la vàlua del teatre iglesià? I aquella immensa manifestació de dol que tingué lloc quan l'enterrament, què significava?

Significava ben poca cosa, pel que es veu. Feia bonic, cal reconèixer-ho, però tal volta tingué l'inconvenient de que molts hi anirien a plorar a llàgrima viva, a palesar un escaient desconhort, un desig de quedar bé, i a la tornada... ja no hi pensaren més. I si quatre hi pensaren, el perquè és millor callar-ho.

Som així, a casa! Si es tracta de gemegar, fem enter-nir les pedres. Que hem de riure? Ho xafem millor, enca-

ra. Però que ens reüllin el butxacó, i no tenim un xavo per fer cantar un cego. I menys una pesseta—una pesseta, valga'ns Déu!—per "ajudar" a perpetuar la memòria d'aquell que resultà ésser, i això és gran!, el pare de tot un poble. Ni així!

Sortosament, la bona memòria d'Ignasi Iglésies no necessita d'aquestes almonies. Es servarà a Catalunya, i potser, per vergonya nostra, més a fora, que ací hom pot remarcar, a despit de tanta pirotècnia, que són pocs els que se'n recorden.

Mireu, gent...constant: ara jo us parlaria *in extenso* de com a la divina Atenes arribà un temps en què tot ciutadà tingué la seva estàtua. Això us diria quins foren els mèrits d'aquell poble. Ací no fóra possible fer el mateix amb la nostra gent, ja que a la gran majoria els cal un estable, però, per dignitat, hauríem d'apendre a honorar una mica més aquells que entre els nostres s'ho mereixen. Però fóra perdre el temps, i més val deixar-ho córrer.

Seguim, val més, amb el nostre tarannà, que per això totes ens ponen.

J. AYMÀ MAYOL

LA REL. — *Poemes de Salvador Perarnau. Pròleg de A. Esclasans. Colofó de J. M. López-Picó.* — Per delicadesa, per pudícia, no volíem ésser nosaltres els primers en parlar d'aquest llibre d'un company nostre, d'un poeta que s'ha fet i s'ha donat a conèixer en les pàgines d'aquest setmanari. Per això hem esperat tot aquest temps: per tal que en parlessin els altres. I ja ho han fet, i ho han fet — tal com Salvador Perarnau mereix —, amb elogi.

A Salvador Perarnau hom li podia dir que és un poeta desigual, un poeta que té caigudes sensibles. I ho acceptarem perquè, fins a cert punt i no fent d'això un arma, tindran raó els qui li retreguin aquest defecte.

Però, en canvi, caldrà dir una cosa: que avui, Salvador Perarnau, amb tota la desigualtat llur, amb totes llurs caigudes, és un dels poetes més personals, més singulars de Catalunya.

El món interior d'aquest poeta és ric en veus i en colors. No és, com tants altres, un poeta d'una sola corda, un poeta menor, sinó un poeta de mil veus.

Els temes poètics de Salvador Perarnau tenen sabor de carn i de sang, d'humanitat dolorosa. Però hi ha en ell un anhel d'infinít que els dóna força lírica, que els dóna ales. Salvador Perarnau no és un poeta de vol baix i vacillant. No: el seu vol és alt i magnífic. Llàstima que hom pugui retreure-li les freqüents caigudes a què hem alludit abans. Però hi ha que pensar una cosa: qui no volí alt, qui volí arran de terra, no caurà.

Aqueixa mateixa despreocupació pel correcte, li lleva fredor, li dóna independència i una magnífica virilitat.

Gairebé sense imatges, o amb un nombre escàs d'imatges, aquest poeta ens fa, de la miserable vida de cada dia, una misteriosa alenada lírica en la que es confonen, amb una tendresa meravellosa, el sospir, la llàgrima i el somriure. Com Maragall, té Perarnau un apassionat amor a la paraula viva; per això els seus versos fan olor de carn i de sang. Tampoc es sent aquest poeta massa lligat pel ritme, però sempre els seus versos tenen una fina vena melòdica que els dóna musicalitat.

La lectura d'aquest llibre de poemes — *La Rel* — ens ha afermat en la fe que Salvador Perarnau és, avui com avui, un dels millors, dels més purs poetes de Catalunya.

Tot el llibre té un to d'enyor que fa reviure el vers de Dante:

Nessun maggior dolore...

Hi ha un pròleg d'Agustí Esclasans — el més agut i personal dels nostres escriptors —, ple de noblesa. I un colofó de López-Picó que és un petit joell.

COSES VISCUDES, per *Santiago Rusiñol*; Vol. IV de la "Collecció d'Obres Selectes". — No hi fa pas cap mal paper el nom de Santiago Rusiñol al costat dels noms de Murger, Rousseau i Diderot, a què corresponen els tres primers volums d'aquesta "Collecció d'Obres Selectes", de to noblement liberal. Un altre nom que — fent un incís — se'ns acut: el de Gabriel Alomar, un dels escriptors contemporanis de més vàlua. Caldria incorporar-lo a aquesta "Collecció d'Obres Selectes", mentre esperem que algun editor s'arrisqui a publicar en volums tota la seva obra, avui llastimosament dispersa.

Santiago Rusiñol, artista d'una personalitat sempre molt acusada, molt precisa — quan pinta, quan fa teatre, quan fa novella —, ens dona, amb aquest de "Coses viscudes", un dels seus millors llibres. En "Coses viscudes" hi ha tot el Rusiñol, tots els caires i aspectes de Rusiñol: l'humorista, el sentimental, el pintoresc, el psicòleg.

L'estil de l'autor de "L'auca del senyor Esteve" és un dels més gràfics, un dels més colorits, en la literatura nostrada: avantatge d'ésser, també, pintor.

Integren aquest quart volum de la "Collecció d'Obres Selectes", apunts i notes de viatge, escrits d'una manera viva, palpitant, i amb una gràcia inimitable: Granada, Madrid, Aranjuez, París, Buenos Aires, Itàlia... No vol dir això que "Coses viscudes" sigui una mena de Baedeker. No, no: res més lluny del Baedeker que aquestes notes vives, lluminoses, preses a l'atzar.

"Coses viscudes" és un d'aquells llibres que es tornen a llegir.

ALPHA

—Ja has vist el sastre?

—Sí; però ara no em fa por; aquest vestit que duc és llogat.

—Aquí on el veu, ha estat solista.

—Solista, amb aquesta veu?

—Sí; encara no obria la boca, es quedava sol.

NOVEDADES

Vaig a parlar dels melodrames de Bayard Weiller. Aquesta és la meua primera crítica. Temo que sigui un mal començament. Jo hauria volgut debutar amb una obra de més envergadura que em donés motiu a reflexions i acotacions crítiques importants. Però m'he compromès, i ara cal que em resigni a debutar amb un melodrama vulgar.

Aquest autor nordamericà, Bayard Weiller, em fa l'efecte d'un home que escriu els seus melodrames per als bacallaners de totes les latituds. A mi, però — recordeu que us parla un bacallaner — no em fan efecte aquests melodrames. L'èxit d'"El procés de Mary Dugan" ha fet que s'estrenessin, després, "La cadira número 13" i "El delictes de Mary Turner". Tot plegat, no és res de l'altre món. Anys enrera es representà, a Romea, una obra d'autor nordamericà que no tingué èxit. Em refereixo a "Anna Christie", d'Eugeni O'Neill, Bayard Weiller, autor d'una qualitat molt inferior a la de O'Neill, ha tingut més sort.

Jo que, en canvi, servo un bon record de "Anna Christie", he vist també les obres de Bayard Weiller, i m'han semblat una cosa — malgrat la seva innegable habilitat — bastant tro-nadeta. Fins el mateix "Procés de Mary Dugan" em fa l'efecte que — sota el vernís recent — rancieja.

FINS ELS PINGÜINS ES TORNEN COMERCIANTS

—Vet aquí que tot aquest gel el podríem portar a Barcelona per ajudar a fer-los passar la calor.

Ja sé que les meves opinions discreparan molt de les dels crítics, de les del públic, quan els crítics i el públic opinen, que no és sempre. Però jo estic disposat a dir el que em sembli. No vol pas dir això que el meu criteri sigui infallible. Segurament m'equivocaré més d'una vegada. Però jo, quan menys, reconeixeré la meua equivocació i me'n retractaré.

Ara tornem al melodrama, i no ens deixem enlluernar encara que ens vingui de Nordamèrica. Si es vol revifar aquest gènere, cal — al meu entendre — donar-li quelcom més del que li ha donat Bayard Weiller. Tant "La silla número 13" i "El delito de Mary Turner", que ha estrenat la senyora Concepción Olona, com "El procés de Mary Dugan", que estrenà la senyora Vila, són melodrames amb els trucs de sempre, el misteri de sempre i els traïdors de sempre. La novetat de convertir la sala d'espectacles en una sala de justícia és una cosa molt relativa, car el que hom guanya en cosa relativament nova, ho perd en visualitat, i l'espectacle, a la llarga, esdevé monòton.

El melodrama, avui, ha de lluitar amb enemics formidables: el teatre intel·lectual, representat a tot arreu amb més èxit que a Barcelona, malgrat els nostres fums de renovació; el film: la revista. Avui el melodrama dels temps de Miquel Rojas — que tant recordava les pantomimes dels germans Onofri — no pot subsistir, no té dret a subsistir. Per això han passat sense pena ni glòria "La silla número 13" i "El delito de Mary Turner": perquè són rancis. I fins ens han fet hebre esment de la poca cosa que és en si "El procés de Mary Dugan", malgrat els encerts innegables que he vist en aquesta obra.

Avui el melodrama hauria de participar de les velles comèdies de màgia — amb els avenços de la maquinària podrien

fer-se coses esplèndides —, i de les revistes moderníssimes. Moltes Hums, molts vestits, trucs escenogràfics, balls, cançons. I, lligant tot això, el nervi del melodrama.

Tot el que no es faci en aquest sentit, és temps perdut.

MANUEL BORRELL I MAS

ENTREACTES

CINC TEATRES CATALANS

La propera temporada actuaran sis companyies catalanes a Barcelona: la de Novetats, renovada amb elements de vàlua; la de Maria Vila i Pius Daví a Romea; la d'Assumpció Casals al Talia; la d'Enric Borràs al Nou, i la de Josep Santpere a l'Espanyol.

A més a més, l'Associació de Teatre Selecte seguirà donant les seves sessions.

ENRIC LLUELLES

Enric Lluelles ha acabat una comèdia originalíssima que titula "Les indecises". I està treballant en la traducció d'una obra famosa.

POUS I PAGES

Sembla que aquest any a Novetats començaran la temporada amb una obra de Pous i Pagès, l'autor admirable de "L'endemà de bodes".

J. PARREÑO

L'intelligent actor Parreño — baixa a Novetats —, que va anunciar que estava a disposició de les empreses, ha rebut un sens fi de proposicions.

Sembla, però, que actuarà els dissabtes i diumenges amb la companyia de Victorià Benedicto en un teatre del centre. Es molt possible que de primera figura hi vagi la distingida actriu Mercè Nicolau.

M. SALVAT

Decididament, l'ex-director de Novetats Manuel Salvat se'n va en va a treballar a Madrid.

Per de prompte, hom diu que un d'aquests dies Manuel Salvat surt cap a Londres a encarregar-se el vestuari.

Tira, peixet! Com apreta!

DEL TALIA

Sembla que al Talia no comencen amb una obra d'En Roure, com fins ara hom deia. L'obra de debut serà d'En Vilaregut, que en sap un niu i sempre l'encerta.

Nosaltres sols desitgem una cosa: que l'obra s'aguanti molts mesos al cartell.

En Vilaregut, l'empresa i la companyia s'ho mereixen.

VILA - DAVI

Aquest simpàtic matrimoni que tants dies de glòria han donat al teatre català, no pensa més que en trobar un altre melodrama estranger que els renovi l'èxit d'"El procés de Mary Dugan".

No tenen fe en els nostres autors, les obres dels quals no més es representen vuit dies.

Si no troben un altre "Procés", estan convençuts que la temporada serà curtíssima.

SANTPERE

Aquest eminent actor presentarà enguany una companyia d'upa. I unes obres també d'upa.

Més de mil peles diàries li costarà aixecar teló.

Sort que omplirà cada dia.

Un diari "del vespre" anunciava l'altre dia l'aparició d'un poema original d'un distingit poeta català.

Això, com poden veure, no té res de particular. Però, mai diríeu on l'anunciava, el rotatiu, aqueix poema?

En la secció de les desgràcies, entre mig d'un solt que donava compte d'un "atraco" i d'un altre que parlava d'una topada d'automòbils.

Res; com si l'eixida d'una obra literària constituís una desgràcia més.

I anem parlant de la crisi del llibre!

Entre les exhibicions de caràcter popular que s'anuncien al "Poble Espanyol" amb motiu de la seva Festa Major, hi havem pogut constatar: la "Cuca Fera".

Molts barcelonins cauran en basca, de la sorpresa.
Altra volta a l'actuació la "Cuca Fera", quan tothom es creia que, de fa anys, s'havia retirat a la vida privada?
I són molts que no hi posen fe ni que els ho jurin.
—No serà l'autèntica "Cuca fera"! — diuen.— Deu ésser una cuca mansa.

Tot són exclamacions contra un pobre alcalde de Villarrin de Campos, un poblet que no sé si existeix en cap mapa.

I tot, per què?

Perquè va fer la barrabassada de destruir els "Episodios Nacionales".

Destitució, multa, execració pública... i demanin.

Això està molt bé; però la justícia, per a tots o per a ningú.

Que preguntin a la "Transatlàntica" què en va fer de les obres de Galdós que constaven a les biblioteques dels seus vaixells, i que d'ençà de la publicació d'"Electra" els passatgers dels transatlàntics no en pogueren llegir cap ni per remei.

O tots moros, o tots cristians; o tots Comilles, o tots alcaldes analfabets.

Mr. Snowden, el nou canceller de l'Imperi britànic, està molt delicat de salut. Pateix tant de reumatisme, que a penes si pot caminar. Era aquesta la raó íntima allegada pel govern anglès en insistir que la conferència internacional tingués lloc a Londres.

—No vull donar l'espectacle — deia el ministre — de la meva cama ranca.

Ara, carranquejant o no, haurà d'anar a La Haia. Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era.

"La sort dels súbdits a la vida futura — va escriure Rousseau — no és afer del cap d'Estat, mentre els ciutadans siguin bons ciutadans en aquesta vida."

"L'administració — deia al "Contracte Social" el mateix Rousseau — esdevé greujosa a mida que es multiplica: cada vila té la seva, que el poble paga i cada districte té la seva, que també paga el poble. I cada "província" encara, i els grans governants, les satrapies i els virregnats. Com més amunt van els càrrecs, més cal pagar, i tot a l'espatlla del malaurat poble. Ve, per fi, l'administració suprema que ho esclafa tot."

J. A. M. — Anirà.

J. B. — No senyor: no va.

J. A. R. — El dibuix no és publicable. No obstant, segueixi treballant que vostè farà coses.

E. R. — Agraïts. Envieu més sovint que vós ho feu bé. Veritablement, Secaldy, l'autor de "Toi et moi", és un gran poeta. Vós, en el mateix gènere que ell, podeu fer també grans coses.

V. C. — Anirà ço que ens envieu.

P. G. — Està bastant bé. I anirà.

E. Z. R. — No poden anar els versos que ens envia. I ho sentim.

EXPOSICIO INTERNACIONAL DE BARCELONA

Oberta fins les dues de la matinada

Cada dia, el públic podrà admirar, fins les nou de la nit, les instal·lacions industrials, les estrangeres i les nacionals, en els diversos Palaus de l'Exposició.

Queda posat a la venda el Catàleg de l'Exposició, en el qual el públic trobarà tots els detalls per visitar-la.

Aviat es posarà a la venda la Guia de l'Exposició

La Secció de l'Art Antic del Palau Nacional i Palau de l'Art Modern estarà oberta així mateix al públic, cada dia, de les deu a la una del matí i de quatre a set de la tarda, sempre que no s'hi celebri cap festival.

PALACIO NACIONAL

ENTRADA AL MATÍ, GRATIS
ENTRADA A LA TARDA 0'50 PTES.

GRAN PARC D'ATRACCIONS

Rosaleda - Miramar - Poble Oriental - Font del Gat

Secció Japonesa en el "Palacio Alfonso XIII". Venda d'Articles Japonesos

Aviat: "El Balón Infernal", espectacle sensacionalíssim

PUEBLO ESPAÑOL

FESTA MAJOR DEL 3 A L'11 D'AGOST, TARDA I NIT

Dissabte, dia 3, Nit. Ball a l'Envelat. Concurs de Xotis amb premis en metàl·lic. Festes populars.

Diumenge, dia 4, Tarda. Gran Festa popular; presentació del Drac y Dragonets de Vilafranca. Els Xiquets de Valls, La Cuca-Fera i cuqueteretes de Tortosa. La Mulassa i Drac de Vilanova. Moros i Cristians, Gegants, Caps-grossos, Balls típics, Comparses, Gralles, Tambors, Cornetes, Músiques, Cavalls, etc., etc.

Diumenge, dia 4, Nit. Ball a l'Envelat. Concurs de Ball modern amb premis en metàl·lic. Festes populars.

Dilluns, dia 5, Tarda. FESTA REGIONAL. València - Aragó - Andalusia - Catalunya.

Dilluns, dia 5, Nit. CONCURS DE SARDANISTES amb premis en metàl·lic. Esbart de Dansaires Barcino i Montserrat.

Dimarts, dia 6, Tarda. Festa Popular.

Dimarts, dia 6, Nit. Caramelles autèntiques, Cants de conjunt per a tots els coros.

Dimecres, dia 7, Tarda. CIRC EQUESTRE.

Dimecres, dia 7, Nit. Opera "MARINA".

Dijous, dia 8, Tarda. Gran festa infantil.

Dijous, dia 8, Nit. Gran concurs de Mantons de Manila amb premis en metàl·lic.

Divendres, dia 9, Tarda. Festes de barri en els carrers del poble.

Divendres, dia 9, Nit. Sopar especial a l'Envelat. (Dia de Moda).

Dissabte, dia 10, Tarda. Atraccions, Varietés.

Dissabte, dia 10, Nit. Representació de "LA VERBENA DE LA PALOMA". Com a final, Gran Ball de Mantons.

Diumenge, dia 11, Tarda. Grandiosa cavalcada. Presentació del Drac i Dragonets de Vilafranca, Els Xiquets de Valls, La Cuca Fera i Cuqueteretes de Tortosa, La Mulassa i Drac de Vilanova, Moros i Cristians, Gegants, Caps-grossos, Balls típics, Comparses, Gralles, Camells, Tambors, Cornetes, Músiques, Cavalls, La Patim, etc.

Diumenge, dia 11, Nit. Com a final de festes, extraordinari Ball de confetti. Festes populars.

Tots els dies, excepte els divendres, des de les 9 de la nit l'entrada al recinte de l'Exposició serà d'UNA PESSETA. Entrada de vehicles, DUES PTES.

IMPORTANT: Queda en suspens, fins a nova orde,

la venda de carnets i abonaments d'entrada a l'Exposició.

Les entrades pel recinte de l'Exposició sofreixen un augment d'un cinc per cent per impost de "Protecció a la Infància".

EDICIONS POPULARS D'EN SANTIAGO RUSIÑOL

Anant pel món. (2. ^a edició)	Ptes. 2 (Esgotada)
El místic. (2. ^a edició)	2
Oracions. Amb música d'E. Morera. (4. ^a edició)	2
Fulls de la vida	2 (id.)
Els Jocs Florals de Canprosa. (2. ^a edició)	1'50
El bon policia	2 (Esgotada)
Monòlegs. (2. ^a edició)	2
La bona gent	2 (id.)
Tartarin de Tarascó. D'A. Daudet.	2 (id.)
El pati blau. (4. ^a edició)	2
El poble gris	2 (id.)
La mare. (4. ^a edició)	2
La «merienda» fraternal.	1'50
L'Alegria que passa.	1'50
L'hero.	2 (Esgotada)
La fira de Neuilly	2
Libertat!	2
La «Niña gorda» (Novel·la) 2. ^a edició	3'50
Els savis de Vilatriata.	Ptes. 2 (Esgotada)
L'auca del senyor Esteve (8. ^a edició) Novel·la.	2 (id.)
L'hereu Escampa	2 (id.)
En Tartarin als Alps.	2
La llei d'herencia	2
Aucells de pas	2
La intel·lectual	2
El redempçor.	2
Cors de dona	2
Ei teatre per dins	1'50
Dol d'«alivio».	1'50
Fi daitabaix	2
El titella pròdig	1'50
La nit de l'amor.	1'50
Del Born al Plata. (Impressions de viatge. 8. ^a edició)	3'50
Port - Tarascó, d'Alfons Daudet. Traducció	2
El pintor de miracles	1'50

La Verge del Mar.	Ptes. 1'50
El despatriat	2
El triomf de la carn	1'50
La illa de la calma (2. ^a edició)	2
L'homenatge	1'50
La lepra	1'50
L'arma	1'50
L'envelat de baix	1'50
Glossari, per Xarau	2
El Català de «La Mancha» (Novel·la)	3'50
El pobre viudo	2
A cà l'antiquari (Sainet.)	1'50
L'auca del senyor Esteve (Cinc actes) (2. ^a edició)	2
«Gente Bien» (Sainet) (5. ^a edició)	1'50
Els Naufrags	2
En Josepet de Sant Celoni (Novel·la picaresca)	2
«Souper-Tango» (Obra satírica en un acte)	1'50
La casa de l'art (Peça en un acte)	1'50
L'acaparador (Peça satírica en un acte)	1'50
Bataneros en comandita (Sainet de costums financeres en un acte)	1'50
El cata.à de «La Mancha», tragicomèdia en quatre actes	2
«Chauffeur... al Palace!...	1'50
Tenoriades, peça en un acte	1'50
Casament de conveniència, en tres actes	2
La niña gorda.	3'50
Màximes i mals pensaments	2
Els Analfabets, Comèdia en dos actes i tres quadres.	2
Ocells de fang,	5
Jardins d'Espanya, (Esplèndida edició.) Quaranta làmines en color. Amb text d'eminentes escriptors. Un tom-carpeta, en foli	25
El senyor Josep falta a la dona.	1
La dona del senyor Josep falta a l'home	1
Les dues filles	1'50

CATÁLOGO

DE LA

Exposición Internacional de Barcelona 1929

Preu: 5 pessetes

PLANO OFICIAL

DE LA

Exposición Internacional de Barcelona 1929

Preu: 1 pesseta

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o be en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorga rebaixes.

El "Piropo"

Ail a mi, que me'n tirin tants, com vulguin!